

ಯಾಕೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿಕು?

ಮಕ್ಕಳು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನವೂ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳು ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಠವನ್ನು ಗಮನವಿಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ಕೇಳುವುದರಿಂದ ವಿಷಯದ ಗ್ರಹಿಕೆಯೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಗುತ್ತದೆ. ಈ ರೀತಿ ಕೇಳಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಾಗ ಅದು ಬಹುಕಾಲ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ವಿಷಯವನ್ನು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುವ ಧೈರ್ಯ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರ ಎದುರು ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮಾತನಾಡಬೇಕಾದಾಗ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಗಮನ ವಹಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಭಾಷೆಯ ಮೇಲೆ ಪ್ರೌಢಿಮೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ನಾಯಕತ್ವದ ಗುಣ ಬೆಳೆಯುವಲ್ಲಿಯೂ ಇದು ಸಹಕಾರಿ ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಸಂವಹನ ಕೌಶಲವು ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಹೊಸದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮುಂದೆ ವಿವಿಧ ವಿಷಯಗಳ ಸಂತೋಧನ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ತಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ಮಕ್ಕಳು ಸಭೆ ಸಮಾರಂಭಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಹಿಂಜರಿಕೆಯಿಲ್ಲದೆ ವೇದಿಕೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ತಮ್ಮ ನಿಲುವನ್ನು ಹಾಗೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುವ ಕೌಶಲವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವ ಅಭ್ಯಾಸವು ಮಕ್ಕಳ ಸರ್ವತೋಮುಖ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಖಂಡಿತಾ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪೋಷಕರ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಕರ ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಕ್ಕಳ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ವಿಕಸನಕ್ಕೆ ಖಂಡಿತಾ ಕಾರಣವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಕರೆದು ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಏನಾದರೂ ಮಾತನಾಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೂ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯಲೇ ಇಲ್ಲ.

ನಿಜ, ಅದು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಮಸ್ಯೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರ ಸಮಸ್ಯೆ! ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಮುಂದೆ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಮಾತನಾಡಲು ಬಹಳಷ್ಟು ಜನರು ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಆ ರೀತಿಯ ಹಿಂಜರಿಕೆಗೆ ಕಾರಣಗಳು ಅನೇಕ. 'ಆ ರೀತಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ತಾನು ಕೇಳಿದರೆ ಉಳಿದವರು ಏನೆಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಏನೋ.. ತಾನು ಕೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆ ತೀರ ಕ್ಷುಲ್ಲಕವಾದದ್ದು ಎಂದೆಣಿಸಿದರೆ? ತಾನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವಾಗ ಪದಗಳ ಬಳಕೆ ಸರಿಯಾಗದೆ ತಡವರಿಸಿ ಉಳಿದವರು ನಗುವಂತಾದರೆ?, ಒಂದು ವೇಳೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆ ಉಪನ್ಯಾಸಕರು ಬೈದು ಬಿಟ್ಟರೆ? ಛೇ, ಇವರಿಗೆ ಇಷ್ಟೂ ಅರ್ಥವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಇತರರು ತಿಳಿದರೆ?' ಈ ರೀತಿಯ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಬಂದು ಬಹಳಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶಿಕ್ಷಕರು ಪಾಠ ಮಾಡುವಾಗ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಮನದಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಸುಮ್ಮನಾಗುತ್ತಾರೆ.

ಇನ್ನು ಕೆಲವರಿಗೆ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರು ಬೋಧಿಸಿದ ಪಾಠಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ಕೆಲವು ಅನುಮಾನಗಳಿದ್ದರೂ ಧೈರ್ಯ ಸಾಲದೆ ಅದನ್ನು ಕೇಳುವ ಗೋಜಿಗೇ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮನೆಗೆ ತೆರಳಿದ ನಂತರ ಅಷ್ಟು ಅಥವಾ ಅಮ್ಮನ ಬಳಿಯೇ ಅಥವಾ ಹಿರಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಬಳಿಯೇ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಹಿಂಜರಿಕೆಯ ಸ್ವಭಾವದಿಂದಾಗಿ

ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ತಮಗೆ ಇರಬಹುದಾದ ವಿಷಯದ ಬಗೆಗಿನ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸದೆ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಖಂಡಿತಾ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಭ್ಯಾಸವಲ್ಲ. ಇದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ವಿಷಯವನ್ನು ಮನನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಕನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳದ ಹಾಗೂ ಸ್ಪಷ್ಟತೆಯಿಲ್ಲದ ವಿಷಯವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡುವುದು ಕೂಡ ಕಠಿಣವೇ. ಅಲ್ಲದೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಜನರ ಎದುರು ನಿಂತು ಒಬ್ಬರೇ ಮಾತನಾಡಲು ಹಿಂಜರಿಯುವ ಇವರ ಸ್ವಭಾವವು ಮುಂದೆಯೂ ಹೀಗೆಯೇ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮುಂದಿನ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ನಾಲ್ಕು ಜನರ ಮುಂದೆ ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಹಾಗೂ ನಿಲುವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ನಿವೇದಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಸಮರ್ಥರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವು ಸುಂದರವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳಲು ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಇದರಿಂದಾಗಿ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಅವಕಾಶಗಳಿಂದಲೂ ಅವರು ವಂಚಿತರಾಗಬಹುದು.

ಹಾಗಾದರೆ ಇಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ.? ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದ ಈ ಭಯ ಅಥವಾ ಹಿಂಜರಿಕೆಯನ್ನು ತೊರೆದು ಎಲ್ಲರ ಎದುರು ಮುಕ್ತವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸರ್ವತೋಮುಖ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಬಹಳವೇ ಮುಖ್ಯ. ಆದರೆ ಇದು ದಿಢೀರ್ ಎಂದು ಆಗುವ ಕೆಲಸವಲ್ಲ. ಎಳವೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪೋಷಕರು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿನ ಈ ಬಗೆಯ ಹಿಂಜರಿಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ ಮುಂದೆ ಇದು ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಲಾರದೇನೋ. ಪೋಷಕರು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತರಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಬೆಳೆಸಬೇಕು. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರೂ ಕೈ ಜೋಡಿಸಬೇಕು. ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ 'ಇವತ್ತು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಏನು ಪಾಠ ಮಾಡಿದರು ಎಂದು ಕೇಳುವುದರ ಜೊತೆಗೇ, ಇವತ್ತು ನೀನು ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆಯಾ..' ಎಂಬುದನ್ನೂ ಕೇಳುವ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪೋಷಕರು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಹೇಳಿಕೊಡುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಅವರನ್ನು ಗದರಿಸಬಾರದು, ಬದಲಿಗೆ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕು. 'ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಕರಲ್ಲಿಯೂ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಕೇಳಿ ಹಾಗೂ ಅವರು ಕೊಡುವ ಉತ್ತರವನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ತಿಳಿದುಕೊ' ಎಂದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹುರಿದುಂಬಿಸಬೇಕು. ಅಂತೆಯೇ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಾಗಲೆಲ್ಲ ಭಾಷಣ ಸ್ಪರ್ಧೆ ಹಾಗೂ ಚರ್ಚಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ಸದಾ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಬೇಕು. ■